

Που το τζαιρό που ήμουν σκολείο είχα μες το νου μου ότι το κομμάτι του βορρά ήταν απλά μια έρημος, με βάρβαρους που απλώνεται τζαι δεν έσχει τελειωμό. Κάθε φορά που εθώρουν το "δεν ξεχνώ" πάνω στα τετράδια που μας εδιούσαν τζαι είσχεν φωτογραφίες που τον απόστολο αντρέα, τον πενταδάκτυλο, την Τζερύνια, ενόμιζα ότι ήταν τόποι φκαλμένοι που άλλο πλανήτη. Αλλά κανένας εν άνοιξε ποττέ το στόμα του να μιλήσει για την εισβολή, το πραξικόπημα, τα λάθη όμως κάθε χρόνο εκάμναμε γιορτές για την εόκα χωρίς να ξέρουμε τι κρύφκει που πίσω. Ως το τζαιρό που εμίαλινα λίο τζαι εκατάλαβα ότι δεν είμαι μόνος μου σε τούτο το κόσμο που κάθε πρωί ένιωθα άβολα που ελάλουν την προσεχευή γιατί ήταν ένας εξαναγκασμός χωρίς να έχω επιλογή. Κάθε φορά που έπαιζε ο εθνικός ύμνος έκαμνα σκέψεις μες το νού μου τζαι ελάλουν γιατί να έχουμε τον ίδιο με την ελλάδα, γιατί κανένας εν άνοιξε ποττέ το στόμα του να μιλήσει σε τούτο τον τόπο.

Ως την στιγμή που επία στρατό τζαι έπρεπε να κρατώ όπλο για να προστατεύκω ένα τόπο αλλά που ποίους να τον προστατεύκω τούτο τον τόπο, γιατί δεν ήξερα ποίος είναι ο εχθρός. Γιατί εθώρουν γραμμές πάνω στον χαρτί τζαι τέλια απέναντι μου τζαι εσκέφτουμουν ποίος βάλει τούτα τα όρια, ποίος χωρίζει στην μέση ένα τέθκιο τόπο, ένας τέθκιος τόπος ένα νησί που γυρώ γυρώ έσχει θάλασσα πως να το χωρίζουν βαρέλια τζαι τα κάτζελα.

Που μιτσής άκουα την γιαγιά μου να μιλά στα τούρτσικα. Πάντα ελάλεν μας κουβέντες που ήταν τσίνη μιτσία τζαι έπαιζαν με τα κοπελούθκια μες τους μαχαλάες. Γιατί το μόνο πράμα που έμεινε πίσω, τσίνον που αφήκαν ήταν τα νεκροταφεία αλλά τζαι τσίνα ήταν ερηπομένα γεμάτα παλούρες τζαι δεντρά. Γιατί έκαμνα εικόνα μες το νού μου το πως εζούσαν πριν την εισβολή, ότι ο γείτονας σου δεν σε έκοφτεν αν ήταν χρισκιανός ή μουσουλμάνος. Αμαν νευριαζει πετάσει κουβέντες που δεν την καταλαβαίνω στα τούρτσικα τζαι πάντα ερώτουν την άγγια ίντα που σημαίνει τούτο.

Ώσπου έφτασε η ώρα έκαμα το πρώτο βήμα τζαι επήρα το θάρος να πάω στον βορρά. Εν επίστευκα στα μάθκια μου ότι εμπορούσε να ζεί άνθρωπος, σε μια γή που είχα μες το νού μου ότι ήταν έρημος. Στην αρκή ήταν αποπνικτικά να έπρεπε να δώκεις τα στοιχεία σου, να σε θωρούν με ένα βλέμμα σάνα τζαι έσχεις ευθύνη για κάτι που εν έκαμες. Αμαν τζαι επεράσαμε το οδόφραγμα εκατάλαβα ότι μπροστά μου απλώνεται ένας άλλος κόσμος μια άλλη γη. Ότι κρύφκεται ένας πολιτισμός που την πόλη του Βαρωσχίου, ως τις παραλίες στο Καρπάσι, ως την παλιά Λευκωσία που εν διαφέρει σε τίποτε τζαι που τις θκύο πλευρές αλλά ακόμα εν μοιρασμένη στην μέση.

Που την στιγμή που έφουα που την Κύπρο νιώθω ότι εν θέλω να πάω πίσω, να νιώθω την πίεση που διούν τα σύνορα. Κάθε φορά όμως λαλώ, γιατί να μεν καταφέρω να αλλάξω εγώ τούτον τον τόπο, να βάλω τζαι εγώ την δική μου πέτρα σε τούτο τον αγώνα. Γιατί να μεν συνεχίσω να μιλώ στο κυπριακά τσίνα που έμαθα να συντιχάνω που μιτσής αλλά πάντα ελαλούσαν μου ότι εν για τους αγράμματους τζαι τους χωρκάτες. Ότι τα κυπριακά θα τα ξυλίψουμε γιατί στο σκολείο μαθαίνουμε ελληνικά αλλά έσσο μας συντιχάνουμε κυπριακά. Όμως αμαν εκατάλαβα ότι η διάλεκτος που έχουμε εν ακάμα ένας αγώνας, φκάλει μου τον πόθο να τον συνεχίσω, να ρίξω κάθε προκατάληψη, γιατί τζαι τα βαρέλια εν προκατάληψη μες το νού μας.

